

Arrest

nr. 197 948 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juli 2016 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 februari 2017.

1.3. Op 28 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juni 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische moslim van Palestijnse origine te zijn, geboren 12 maart 1977 te Damascus (Syrië). Uw grootvader (via vader) vluchtte in 1948 van Jaffa naar Gaza en in 1967 van Gaza naar Syrië. In 1994 keerden uw vader en twee broers (T.(...) en L.(...)) terug naar Gaza ikv de Oslo-akkoorden. In 1995 volgde uzelf (na het afronden van uw hoger middelbaar te Syrië), uw moeder en de rest van het gezin.

U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA en krijgen op verschillende manieren steun van deze organisatie te Gaza, zo werd er voorzien in scholing, voedsel- en medische hulp.

Na terugkeer uit Damascus, woonde uw familie in Gaza-stad, achtereenvolgens in Sabra (+- 6 maand in een huurwoning), Nasr straat (eigendom), en tot slot de wijk Al Zeitoen (eigendom). U volgde twee jaar universitaire studies (Rechten) aan de Al Azhar Universiteit, maar staakte deze omdat u de voorkeur gaf aan uw werk. In 1995 ging u immers aan de slag bij de militaire politie onder de Palestijnse Autoriteit. Na de staatsgreep door Hamas in 2007 werd uw loon doorbetaald, maar ging u aan het werk in andere domeinen; u werkte in diverse cafetaria's op universiteiten, u had een machine waarmee u warme dranken verkocht voor eigen rekening, u had tijdelijk een tabakswinkel, etc.

Op 2 december 2006 huwde u met S.(...) A.(...) S.(...) A.(...) G.(...), uw nicht via vader. Jullie hebben samen drie kinderen.

U verklaart Gaza op 4 januari 2016 te hebben verlaten samen met uw zoon A.(...) T.(...) (°08/12/2009, O.V. 8.241.123) via de grensovergang van Erez. Via Israël reisde u door naar Jordanië, waar u bleef tot 15 februari 2016. In die periode verkreeg u een visum voor Turkije, waarmee u doorreisde naar Turkije op 15/02/2016. Op 22/02/2016 vertrok u clandestien naar Griekenland. Daar registreerde u zich samen met uw zoon voor relocatie in de hoedanigheid van 'Palestijnse vluchtelingen uit Syrië'. U had immers nog uw oude Syrische documenten. Wat betreft uw zoon deed u hiertoe beroep op een vals/gekocht Syrisch uittreksel van burgerlijke stand waarin werd vermeld dat uw zoon eveneens in Syrië zou zijn geboren (wat in casu niet het geval is). Bijgevolg kon u samen met uw zoon via relocatie vertrekken naar België, waar u asiel aanvraagde dd. 7 juli 2016.

U verklaart dat u Gaza heeft verlaten om de volgende redenen:

Na de staatsgreep van Hamas werd u in 2007 een aantal keer door hen benaderd om als ambtenaar van de Palestijnse Autoriteit voor Hamas te komen werken in ruil voor een goede verloning, een hoge positie, etc. U weigerde.

In 2014, tijdens de maand juli van de oorlog, stelde u vast dat Hamas-leden de intentie hadden om raketten te lanceren naar Israël vlakbij uw woning te Al Zeitoen. U vreesde de gevolgen hiervan door repercussies van Israël. Bijgevolg sprak u hen aan en probeerde hen op andere gedachten te brengen, dit in gezelschap van familieleden en andere burens. Hamas kon dit niet appreciëren en schrikte iedereen af door een aantal waarschuwingsschoten af te vuren. Vervolgens verhuisde u met het gezin tijdens de oorlog naar de Nasr straat. De regio rond uw woning werd tijdens de oorlog van 2014 gebombardeerd, waardoor u schade opliep aan uw eigendom.

Na de oorlog ontving u een oproepingsbrief van de politie om u te melden bij het kantoor te Sheikh Radwan. U meldde zich aan en werd in detentie geplaatst van 5 oktober 2014 tot 11 oktober 2014. U werd ondervraagd en beschuldigd van spionage voor Ramallah en Israël waardoor Israël de regio bombardeerde en twee leden van Hamas om het leven waren gekomen. Via een familielid, A.(...) M.(...)(een verre neef) die actief is voor Hamas, kon er onderhandeld worden en werd u vrijgelaten.

Begin september 2015 kwam u opnieuw in aanvaring met mannen van Hamas. Deze keer ging het om mannen van de Al Qassam Brigade (de militaire vleugel van Hamas) die in de nabijheid van uw woning een tunnel wilden bouwen. U verenigde opnieuw de burens en bij het volgende bezoek van de mannen, verzette u zich met de burens tegen hun activiteiten met het oog op de realisatie van de tunnel. Deze actie werd echter door de Al Qassam leden niet in dank afgenomen en zij gebruikten fysiek geweld tegen de burens en u. Twee dagen later kwamen er leden van Al Qassam langs in uw woning, maar u was afwezig. Zij gaven uw echtgenote de boodschap dat u zich bij hen moest aanmelden. U deed

opnieuw beroep op het advies van uw verwant M.(...), die u adviseerde zich toch aan te melden bij Hamas, waarop u gehoorzaamde. U werd van 18 september 2015 tot 30 september 2015 door de Interne Veiligheidsdienst vastgehouden. U werd ondervraagd over het gegeven dat u als spion zou fungeren voor Ramallah en Israël, alsook dat u het werk van Hamas belemmerde en hen in een slecht daglicht zou hebben gesteld. Daarna werd u opnieuw vrij gelaten dankzij de interventie van M.(...). Deze laatste waarschuwde u dat hij verder niets meer voor u kon doen en dat hij u aanraadde niet thuis te slapen. Vanaf 30 september 2015 tot december 2015 wisselde u bijgevolg uw verblijfplaatsen af tussen de woningen van uw zussen en M.(...) zelf. U werd naar verluidt ook telefonisch bedreigd met de dood door onbekenden en wisselde van sim-kaart. Ondertussen bracht u de nodige documenten in orde om het land te kunnen verlaten via de Erez-grensovergang. Via uw broer T.(...) die werkzaam is bij het Ministerie van Gezondheid kon u medische documenten regelen ivm uw zoon T.(...) om obv medische redenen een doorverwijzing te bekomen naar een ziekenhuis in Amman, Jordanië. U deed hierbij eveneens beroep op uw connecties in Ramallah (o.a. bij de politie) om verder het akkoord te faciliteren voor de transit van uw zoon en u via Israël naar Jordanië. Ook hier zorgde M.(...) ervoor dat er op 4 januari 2016, op datum van uw doorgang te Erez, 'een vertrouweling' aan de grens stond om uw passage niet te verhinderen.

Op 11 januari 2017, ongeveer een jaar na uw vertrek, zou er bij u thuis nog een huiszoeking hebben plaatsgevonden door politieagenten van Hamas. U vrouw werd naar verluidt geslagen en uw broer H.(...) meegenomen. Toen Hamas zich ervan had overtuigd dat u effectief in het buitenland was, eisten ze 10.000 dollar om hem vrij te laten. Er werd ook een convocatie achtergelaten dd. 11/01/2017 met verzoek tot uw onmiddellijke aanmelding bij het bureau ondervragingen van het politiekantoor Markaz Al Madina.

Ter staving van uw asielrelaas, legt u de volgende originele documenten voor: identiteitskaart Palestijnse Autoriteit (afgifte 23/11/2015, Gaza), paspoort Palestijnse Autoriteit (afgifte dd. 10/09/2015, Ramallah), paspoort Palestijnse Autoriteit van zoon T.(...) (afgifte dd. 9/09/2015, Ramallah), voormalige Syrische identiteitskaart voor Palestijnen (afgifte dd. 8/9/1992, Damascus), 2 Syrische reisdocumenten voor Palestijnen (afgifte dd. 15/06/1994 en dd. 25/02/2007 te Damascus, geldigheidstermijnen zijn verstreken), 2 (politie)werkbades van de Palestijnse Autoriteit, huwelijksakte (afgifte dd. 2/12/2006, Gaza), Syrisch attest van gezinssamenstelling (uitgereikt door GAPAR /The General Authority for Palestine Arab Refugees), rijbewijs Palestijnse Autoriteit, verzekeringskaart Palestijnse Autoriteit, UNWRA Family Record (print dd. 6/04/2014, registration adress Damascus), 2 toestemmingen om Gaza te verlaten via Israël voor de betrokkene en zijn zoon T.(...) (2 'blauwe kaarten'), Syrische uittreksel geboorte, Syrische individueel uittreksel van burgerlijke stand (uitgereikt door GAPAR), geboorteattesten Palestijnse Autoriteit van uw echtgenote en de drie kinderen (Y.(...), T.(...), K.(...); allen geboren te Gaza), vaccinatiekaart Palestijnse Autoriteit in hoofde van T.(...), ontvangstbewijs ('geel strookje') van Mushtaha Travel & Tourism, 13 foto's ivm schade aan uw woning, medische rapporten van Gaza en Jordanië (6) in hoofde van T.(...), Griekse documenten ivm relocatie en opvang. Tevens legt u ook nog volgende kopieën voor: een convocatie door de politie, 12 fotoprints ivm de huiszoeking en blessure van uw echtgenote.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo kregen jullie onderwijs, voedsel- en medische hulp van deze organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p 10). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U spreekt over **twee arrestaties door Hamas** (in 2014 en 2015, zie vluchtrelaas en zie gehoorverslag CGVS, p 10, 11), waarbij u werd ondervraagd als werd u beschouwd als informant voor Ramallah en/of Israël. Opmerkelijk in dezer is dat u beide keren kon rekenen op hulp vanuit uw netwerk om u vrij te krijgen, met name uw 'verre neef' A.(...) M.(...), een actief lid bij Hamas (zie gehoorverslag CGVS, p 11). Gevraagd naar wat de rol van uw verre neef precies is bij Hamas en hoe hij dan juist bemiddelde in uw voordeel, daarop blijft u echter telkens bijzonder vaag en zegt het antwoord te moeten schuldig blijven. Zo repliceert u 'niet precies te weten wat hij doet van werk bij Hamas' (zie gehoorverslag CGVS, p 12) en ook 'niet te weten' op welke wijze hij concreet voor uw vrijlating zorgde (zie gehoorverslag CGVS, p 13). Gezien het belang van die 'verre neef' voor u in het kader van uw twee vrijlatingen, alsook nadien bij uw passage via Erez waar diezelfde verre neef naar verluidt voor 'een vertrouweling' zorgde aan de grens om er uw doorgang niet te verhinderen (zie gehoorverslag CGVS, p 12), is het niet geloofwaardig dat u geen bijkomende informatie over hem zou hebben of nadien zou hebben proberen te bekomen. Ook uw verklaring dat u na uw vrijlating (na uw tweede arrestatie) nog een aantal maanden onderdook bij uw zussen en bij deze M.(...) kan niet overtuigen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat het van Hamas geen al te grote inspanningen zou hebben gevergd om de adressen van uw zussen te achterhalen en daar naar u komen te zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p 11). Verder kan het niet overtuigen dat M.(...), ook al zou hij bij uw vrijlatingen bemiddeld hebben, het risico zou hebben gelopen u bij hem thuis te herbergen, daar moest zijn rol hierin aan het licht komen hij zich toch bewust moet zijn geweest van de repercussies die dit voor hem mee zou brengen. Temeer u dan ook nog eens aangeeft dat twee leden van Hamas respectievelijk gedood en gewond werden in Israëlische bombardementen en in kader waarvan u info aan Ramallah/Israël zou hebben doorgegeven (zie gehoorverslag CGVS p 11-12). Deze vaststellingen tasten bijgevolg ernstig de geloofwaardigheid van voornoemde gebeurtenissen aan, en bijgevolg ook andere incidenten die daar volgens u uit voortvloeien. Zo geeft u nog als voorbeeld dreigetelefoontjes 'door onbekenden' die u zou hebben ontvangen, uw auto die in brand werd gestoken of uw broer H.(...) die werd beschoten op het balkon toen hij stond te roken (zie gehoorverslag CGVS, p 14), maar gezien bovenstaande kan, en zoals reeds werd aangestipt, hier bezwaarlijk geloof aan worden gehecht.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou uw broer H.(...) tot op heden door Hamas zijn vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS p 13).

Ook wat uw **documenten** betreft, kan u de voornoemde beweringen verder op geen enkele wijze staven. De kopie van convocaties van uw persoon door de politie dd. 11/01/2017, waarbij u wordt opgeroepen, vormt hiervoor immers an sich geen bewijs. Het document betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en heeft verder enkel enige bewijswaarde wanneer het samengaat met geloofwaardige/aannemelijke verklaringen van uwentwege, wat in casu niet het geval lijkt. Bovendien bevat het document verder geen enkele informatie over de redenen waarom u zich zou dienen aan te melden, louter dat u zich moet presenteren bij de politie voor verhoor (zie gehoorverslag CGVS, p 13).

Ook de (12) fotoprints (ivm de huiszoeking dd. 11/01/2017 en de gevolgen van slagen die uw echtgenote daarbij zou hebben opgelopen door de politie), alsook het filmpje op uw gsm dat u toonde over diezelfde zogenaamde huiszoeking gemaakt door uw echtgenote (zie gehoorverslag CGVS, p 13), hebben verder geen absolute bewijskracht omtrent die gebeurtenissen en de achterliggende motieven. Zo is niet alleen de context waarin de foto's en het filmpje werden gemaakt volledig onduidelijk, maar zijn ook de identiteit van de getoonde personen en de motieven achter hun handelingen niet te verifiëren/controleren door het CGVS. Bijgevolg gelden zij niet als rechtstreeks bewijs voor de door u aangehaalde huiszoeking of bij uitbreiding uw persoonlijke problemen met Hamas. Bovendien kan men zich ernstig de vraag stellen wat het nut is voor Hamas om u opnieuw te convoceren en uw woning te

doorzoeken, ruim een jaar na uw vertrek uit Gaza en nog langer na uw laatste arrestatie, temeer ze op de hoogte waren van uw vertrek daar u 'officieel' Gaza had verlaten en ze losgeld eisten voor uw broer die ze hadden meegenomen omdat ze u niet thuis aantroffen (zie gehoorverslag CGVS p 12). Deze laattijdige actie/interventie van Hamas ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweringen. Wat betreft de fotoprints van de blauwe plekken die uw echtgenote zou hebben opgelopen tijdens de huiszoeking, dient gezegd dat deze ook geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin zij haar blessures opliep of ontwikkelde.

De medische documenten van uw zoon uit Gaza ivm het 'bloedplassen'/hematoria' zijn zoals u zelf zei gesolliciteerd (zie gehoorverslag CGVS, p 14). Logischerwijze hebben deze documenten dus verder geen bewijskracht in uw asielprocedure ter staving van uw problemen. U bekwam de documenten namelijk via uw broer T.(...) die werkt bij het Ministerie van Gezondheid om ze te kunnen gebruiken om het land te verlaten via de Erez grensovergang. Verder meldde u nog dat uit het medisch onderzoek te Jordanië bleek dat uw zoon fysiek in orde is, met uitzondering van een blaasinfectie (zie gehoorverslag CGVS, p 14). Tijdens uw gehoor op het CGVS haalt u wel aan dat uw zoon mogelijk lijdt aan psychologische problemen, ten gevolge van een huisbezoek door leden van Al Qassam (waarbij u zelf niet aanwezig was) en dit kort voor uw tweede arrestatie eind september 2015. Uw zoon zou hiervoor reeds de centrumpsiychologe hebben bezocht (zie gehoorverslag CGVS, p 3, 11, 14). Ondanks de gemaakte afspraken (zie gehoorverslag CGVS, p 3, 12), werden de Belgische psy-documenten ivm zijn beweerde psychologische problemen tot op heden niet ontvangen door het CGVS. Dient bij voorbaat te worden opgemerkt dat een medisch-psychologisch verslag meestal geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij zijn verwondingen en/of psychologische moeilijkheden opliep. De arts en/of psycholoog doen vaststelling betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met hun bevindingen kunnen er vermoedens zijn over de oorzaak van de opgelopen (lichamelijke en/of mentale) "blessures". Zij kunnen echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze werden opgelopen.

Uw overige documenten handelen over uw identiteit en die van uw gezin, uw herkomst, opleiding, reisweg, maw zaken dewelke in bovenstaande motivering niet in vraag worden gesteld. Kortom, uw documenten werpen geen ander licht op bovenstaande inschatting van uw asielmotieven.

Tot slot verklaart u ook 'nooit politiek actief geweest te zijn als lid van een partij' (zie gehoor CGVS, p. 8) en kan geconcludeerd worden dat u bijgevolg ook niet over een '**politiek profiel**' beschikt dat zich verder van de doorsnee burger onderscheidt of in het bijzonder de interesse zou opwekken van een groepering als Hamas. Uw voormalige functie voor de Palestijnse Autoriteit aan zich is hiertoe onvoldoende, alsook gezien uw enige verwijzing daaromtrent een toenadering door Hamas betreft die reeds dateert van 10 jaar geleden in 2007. Na hun machtsovername in de Gazastrook boden zij u een goedbetaalde job aan, waarvoor u bedankte (zie gehoorverslag CGVS, p 10), zonder meer. Uit het geheel van uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u naar aanleiding hiervan problemen kende.

Samengevat, uit bovenstaande motivering blijken geenszins voldoende/geloofwaardige elementen die getuigen van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid van uw persoon, verband houdend met uw vermeende problemen met Hamas.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te

herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van

Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p 2) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen

van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie over een woning beschikt in Gaza (Al Zeitoen) van minimum 2 etages (zie gehoorverslag CGVS, p 5-6). In de recente oorlog van 2014 liep het gebouw weliswaar schade op (zie de door u voorgelegde foto's (13) daarvan tijdens uw gehoor), maar u verklaart dat deze schade werd hersteld ondertussen, en dit "op eigen kosten ... onze economische situatie was goed" (zie gehoorverslag CGVS, p 6). Concreet zou uw gezin ook nog steeds 3300 Shekel per maand ontvangen, namelijk uw doorbetaald loon van uw carrière bij de politie onder de Palestijnse Autoriteit (zie gehoorverslag CGVS, p 7). Bijgevolg kan er vanuit gegaan worden dat u bij terugkeer naar Gaza over de nodige huisvesting en financiële middelen beschikt. Ook zou uw familie nog steeds op steun van UNRWA kunnen rekenen (zie gehoorverslag CGVS, p 10). Verder blijkt dat u beschikt over diverse connecties, omvattend o.a. zowel contacten bij Hamas als Fatah/Ramallah (zie gehoorverslag CGVS, p 11, 14). Hieruit kan worden afgeleid dat u over het netwerk en ook de nodige capaciteiten (ref. aanvang hogere studies) beschikt om zelfstandig te leven en de nodige zelfredzaamheid aan de dag te leggen bij terugkeer naar Gaza.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlisch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/5 tot en met 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 4,14 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 10.3 en 10.4 van de herschikte Procedurerichtlijn, artikel 24 van het Handvest

van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (vluchtelingenconventie), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verwijst verzoeker naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst hij erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. De zinsnede *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden”* werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Verzoeker citeert de paragrafen 56 tot 58 en 63-64 uit dit arrest en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij de beoordeling.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat er twee cumulatieve voorwaarden vervuld dienen te zijn voor een insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. Ten eerste dient de Palestijnse vluchteling vertrokken te zijn omwille van een *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”*. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt deze situatie gelijk te stellen met ondergane *“vervolging”* in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Ten tweede dient aangetoond te worden dat UNRWA zich in de onmogelijkheid bevindt om haar missie ten aanzien van de Palestijnse vluchteling te vervullen. Deze bewijsstandaard voor de beoordeling van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid is volgens verzoeker te hoog en in strijd met het arrest El Kott. Het Hof stelt immers duidelijk dat er geen gegronde vrees voor vervolging dient aangetoond te worden en dat bij het onderzoek rekening gehouden dient te worden met de doelstelling van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag, namelijk blijvende bescherming bieden. Verzoeker vervolgt dat uit het feit dat een Palestijnse vluchteling zich onvrijwillig niet meer in UNRWA-mandaatgebied bevindt automatisch volgt dat het voor UNRWA onmogelijk is om ten aanzien van deze persoon haar opdracht te vervullen. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de *“Cour Nationale du droit d'asile”* in Frankrijk. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees aan te tonen om aan te tonen dat hij wegens omstandigheden buiten zijn wil het mandaatgebied diende te verlaten. UNRWA kan bijvoorbeeld zijn opdracht niet vervullen ten aanzien van iemand die gedwongen werd haar mandaatgebied te verlaten. Mensonwaardige levensomstandigheden waar je niet aan kunt ontsnappen dwingen een persoon het mandaatgebied te verlaten. Het arrest El Kott anders interpreteren zou naar mening van verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker wijst er voorts op dat een asielaanvraag ook conform het Handvest van Grondrechten van de Unie behandeld dient te worden en dus met respect voor artikel 1 van het Handvest, dat de menselijke waardigheid garandeert. De levensomstandigheden van verzoeker en in Gaza dienen dan ook vanuit het oogpunt van artikel 1 van het Handvest bestudeerd te worden. Het concept menselijke waardigheid vindt verduidelijking in artikel 1 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en valt te onderscheiden van de *‘negatieve’* en strikte benadering van artikel 3 van het EVRM. Het recht op menselijke waardigheid informeert echter ook de interpretatie van artikel 3 EVRM door het EHRM, en de toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, aldus verzoeker, die een theoretische uiteenzetting geeft omtrent de toepassing van artikel 3 EVRM en in dit verband verwijst naar rechtspraak van het EHRM, in het bijzonder naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin werd geoordeeld dat de overheid de bron kan zijn van de levensomstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Verzoeker betoogt vervolgens dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien de vluchteling niet terug kan keren naar het mandaatgebied om welke reden dan ook of indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een

negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 EVRM is niet de ondergrens voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar Gaza een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM. Hij wijst erop dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza niet uit de lucht is komen vallen. Het betreft een bewust beleid van de Israëlische overheid, die de laatste tijd in dit beleid wordt bijgetreden door Egypte, en een rechtstreeks gevolg van de blokkade die tien jaar oud is. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker wijst te dezen nog op Europese rechtspraak (EHRM, Salah Sheekh v. the Netherlands (Application no. 1948/04), 11 januari 2007 en Saadi c. Italie (Requête no 37201/06) - 28 februari 2008) die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren, rechtspraak welke bevestigd werd in het MSS-arrest met betrekking tot asielzoekers in Griekenland. Wat betreft de humanitaire omstandigheden wijst verzoeker op het tekort aan water, de overbevolking, de hygiënische problemen, het tekort aan voedsel, de werkloosheid, de medische problemen, het bestaan van seksueel geweld, het tekort aan onderdak en de bouwrestricties. Hij verwijst te dezen ook naar arrest nr. X van de Raad van 16 februari 2017, waarin werd geoordeeld dat de inwoners van Gaza in onleefbare omstandigheden leven, dat Gaza erg moeilijk en onveilig is om te bereiken, en dat de Israëlische blokkade een collectieve vervolging inhoudt. De Raad hield daarbij rekening met het feit dat er geen perspectief is op beterschap, in lijn met de rechtspraak van het EHRM in verband met artikel 3 EVRM. Verzoeker benadrukt dat de situatie in Gaza sinds februari 2017 nog drastisch verergerd is en hij verwijst te dezen naar arrest nr. X van de Raad van 17 juli 2017. Gaza is net zoals de Westelijke Jordaanoever door Israël bezet gebied. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder Internationaal Humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag, hermetisch afgesloten. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit, vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is sprake van "*de-development*". De armoedegrens heeft 40% bereikt, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, meer dan een miljoen Palestijnen in Gaza zijn gemiddeld tot ernstig voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 42%. Meer dan de helft van de Gazaanse bevolking is afhankelijk van humanitaire hulp om te overleven. Ook de elektriciteitscrisis bereikte een ongekend dieptepunt nadat Israël besliste om de elektriciteitstoevoer verder te beperken. Dit leidt tot een humanitaire catastrofe. Slechts 10,5% van de bevolking heeft toegang tot drinkbaar water. Ook Gaza's gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, staat op de rand van instorting. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en financiële problemen van UNRWA hebben een ook impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Nu, door de elektriciteitsblokkade, in combinatie met de enorme zomerhitte, is de situatie tot een nieuw punt van onleefbaarheid gekomen. S. R., die het Commissariaat-generaal als bron gebruikt in de Cedoca-documentatie, meent dat de limiet van wat menselijk draaglijk is bereikt is in Gaza.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert op basis van COI focus: *"Territoires Palestiniens - Gaza. Classes sociales supérieures"* van 31/03/2017 dat de Palestijnse gemeenschap in Gaza niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking vecht om te overleven doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent. Uit dezelfde COI-focus zou blijken dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben beschikken over generatoren en zonnepanelen waardoor ze 24 op 24 elektriciteit hebben. Dat ze bovendien een wagen hebben, op restaurant gaan, naar één van de winkelcentra gaan, enz.. Het Commissariaat-generaal concludeert dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit, in de Gazastrook kan opvangen. Verzoeker argumenteert dat de gevolgen van de blokkade echter niet beperkt zijn tot een tekort aan brandstof en elektriciteit maar de blokkade en de regelmatig weerkerende militaire operaties alle fundamentele rechten van de Gazanen aantasten zoals het recht op vrijheid van beweging, het recht op een adequate levensstandaard enzovoort. De motivering van het Commissariaat-generaal berust bovendien op een onjuiste lezing van het Cedoca document, aldus verzoeker, die toelicht dat meerdere experts stellen dat de middenklasse in Gaza door de militaire operaties volledig vernield is, dat ze verarmd is en afhankelijk is van humanitaire hulp, en dat er slechts een heel selecte kleine groep zeer rijken in Gaza aanwezig is. Gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven, en gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoeker dan ook geconcludeerd worden dat een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij zet uiteen dat Gazanen leven in een constante toestand van geweld en onveiligheid en dat verschillende experts het erover eens zijn dat het slechts een kwestie van tijd is voor de Israëlische autoriteiten opnieuw overgaan tot een militaire aanval op de inwoners van Gaza. Bovendien dient naar analogie rekening gehouden te worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omkering van de bewijslast inhoudt in het geval een persoon reeds slachtoffer werd van vervolging of ernstige schade. De Gazanen werden allen reeds het slachtoffer van de terreur veroorzaakt door militaire acties van Israël die, zoals blijkt uit talrijke rapporten waaronder van de VN, gericht waren op burgers en civiele infrastructuur essentieel voor het overleven van burgers. Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie volgt dat het risico zeer reëel is dat Gaza en haar burgerbevolking ook in de toekomst niet gespaard zal blijven van militaire acties door Israël. In toepassing van artikel 48/7 dient het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Bovendien draagt de Gazaanse bevolking nog steeds de gevolgen van 'Protective edge'. Verzoeker verwijst nog naar stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift, waar wordt gesteld dat Hamas tunnels aan het graven is in Gaza Stad zelf, en dat dit een reden zou zijn voor een volgende slachtpartij onder de bevolking bij de komende oorlog met Israël. Niet alleen geeft dit de immense onveiligheid aan, aldus verzoeker, het corroboreert ook met zijn verklaringen over het gedrag van Hamas in woongebied (het graven van tunnels) en hun reactie op verzet en tegenstand.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat Palestijnse vluchtelingen van Gaza in aanmerking komen om automatisch erkend te worden als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag.

Ook het feit dat terugkeer naar Gaza momenteel niet mogelijk is omwille van praktische en veiligheidsredenen – zo is de Rafah grensovergang meestal gesloten en is een reis door de Sinai ronduit onveilig – is voldoende grond voor een automatische erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag, aldus nog verzoeker, die te dezen opnieuw verwijst naar het standpunt van UNHCR en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en zijn individuele levensomstandigheden in de Gazastrook. Verzoeker stelt dat hij met zijn vrouw en kinderen woont in een deels vernield appartement en dat het loon dat hem door de PA werd uitbetaald ondertussen met 30% is gezakt. Hij voegt hieraan toe dat zijn achtjarige zoon T. twee oorlogen heeft meegemaakt in Gaza en al zijn ganse leven onder de Israëlische blokkade leeft. Zijn zoon lijdt aan ernstige psychische

problemen waarvoor hij volgens verzoeker niet de nodige bijstand kan krijgen in Gaza. De levensomstandigheden daar, de bevolkingsdichtheid, het geweld en de humanitaire omstandigheden spelen een destabiliserende rol die een nuttige behandeling van T. onmogelijk maakt, aldus verzoeker, die onder verwijzing naar stuk 27 toegevoegd aan het verzoekschrift nog stelt dat de impact van geweld op Palestijnse kinderen spoort met de attesten in verband met T.'s geestelijke gezondheid en vooruitzichten. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat de bestreden beslissing volledig gebaseerd is op de subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt. Er ligt geen enkel objectief element aan de basis van de beslissing, er werd ook nergens een tegenstrijdigheid vastgesteld en het naar voor gebrachte relaas is coherent. Verzoeker herhaalt dat hij door Hamas verdacht werd van collaboratie. Hij werpt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de geloofwaardigheid van zijn relaas beoordeelt maar er niet in slaagt om de evidente rapporten van bijvoorbeeld Amnesty International over hoe Hamas in de oorlog van 2014 vermeende collaborateurs heeft aangepakt of nieuwsberichten over de executie van drie vermeende betrokkenen bij de dood van een Hamas functionaris in 2017, te vergaren, te bestuderen en te hanteren bij die geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoeker verwijst naar stuk 19 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat vermeende spionnen/collaborateurs worden geacht benaderd te zijn geweest door Israëlische diensten die druk uitoefenen bij het toestaan van medische uitreisvergunningen en dergelijke. Deze informatie is volgens verzoeker van belang om in te schatten of hij bij een terugkeer naar Gaza zal gezien worden als verdacht omdat hij via een dergelijke medische uitreistoestemming is kunnen vertrekken, en gelet op zijn PA profiel. Hij verwijst in dit verband naar stuk 20 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit blijkt dat de veiligheidsdiensten van Hamas bijzonder driest te werk gaan, en dat PA ambtenaren die ervan verdacht worden banden met Ramallah te onderhouden en informatie door te spelen het risico lopen om op een willekeurig moment, ongeacht verloop van tijd of concrete indicaties, opgepakt en gefolterd te worden. Sommigen worden dan vrijgelaten, en enkelen lopen het risico om geëxecuteerd te worden. Het is op basis van rapporten niet mogelijk te stellen of zij die verdacht werden van spionage of verklikking dat ook effectief deden, of er behalve hun PA lidmaatschap ook echte aanwijzingen waren die verder gingen dan geroddel, en of er een onderzoek werd gevoerd dat aan enige maatstaven van procedural justice voldeed. Het doel van dergelijk driest optreden lijkt naar het oordeel van verzoeker vooral machtsconsolidatie te zijn. Verzoeker wijst er onder verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 een omzetting vormt, en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog op dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft en dat het Commissariaat-generaal op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht heeft ervoor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals EASO, UNHCR en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van de verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal echter geen objectieve informatie voorlegt waarop de geloofwaardigheidsbeoordeling wordt gesteund.

Tot slot wijst verzoeker erop dat bij de beoordeling van zijn asielaanvraag ook rekening moet worden gehouden met het hoger belang van zijn zoontje T., zoals vereist door artikel 24 van het Handvest van Grondrechten, artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker legt psychologische attesten voor van zijn zoontje T., waaruit blijkt dat hij last heeft van angsten, nachtmerries, onvoldoende basisveiligheid kent, een verstoorde sociaal- emotionele ontwikkeling kent, getraumatiseerd is, en het erg moeilijk heeft met leven in een asielcentrum met zoveel mensen (zie bijlage 25, attesten 22 mei 2017 en 20 februari 2017).

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit *"The illegal closure of the Gaza strip. Collective punishment of the civilian population"* van Palestinian Centre for Human Rights van 10 december 2010, het document *"Report to the Ad Hoc Liaison Committee"* van UNSCO van mei 2017, een uittreksel uit *"Gaza in 2020, A liveable place?"* van the United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory van augustus 2012, een uittreksel uit *"Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee"* van The World Bank van 4 mei 2017, het artikel *"UN aid official warns of 'disastrous consequences' of power cut in Gaza"* van United Nations News Centre van 14 juni 2017, het document *"Gaza: Looming humanitarian catastrophe highlights need to lift Israel's 10-year illegal blockade"* van Amnesty International van 14 juni 2015, het document *"Lives of Gaza's critically ill hanging in the balance"* van Amnesty International van 13 juli 2017, het artikel *"Opinion. My Family in Gaza Tells Me: We Can't Breathe"* van Haaretz van 16 juli 2017, het document *"If Israel were smart"* van S. Roy, het artikel *"Gaza: Israel's experiment on humans in a situation of extreme stress and deprivation"* van Middle East Eye, het artikel *"Gaza will be unlivable next year, not 2020 as the UN says"* van +972 Magazine van 11 juli 2017, het artikel *"Wars on Gaza have become part of*

Israel's system of governance' an interview with filmmaker Yotam Feldman" van +972 Magazine van 22 mei 2013, het artikel *"Rebuilding Gaza Needs Freedom and Normality – Not Just Aid"* van Jadaliyya van 7 juli 2015, het artikel *"Israel Will Invade Gaza Again – the Only Question Is How Soon"* van 8 juli 2015, het document *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(l)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van UNHCR van mei 2013, het document *"UNHCR Position on Deportations to Gaza"* van februari 2015, een uittreksel uit *"Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report"* van UNHCR van mei 2013, het artikel *"Anger and mistrust in Gaza as Hamas hunts for Israel 'collaborators'"* van The Guardian van 19 juli 2017, een uittreksel uit het rapport *"Strangling Necks'. Abductions, torture and summary killings of Palestinians by Hamas forces during the 2014 Gaza/Israel conflict"* van Amnesty International van mei 2015, een attest in verband met de vasthouding van verzoekers broer H. dd. 5 juli 2017 met vertaling in het Nederlands, een attest van Fatah dd. 11 juli 2017 met vertaling in het Nederlands, een convocatie met vertaling in het Nederlands, diverse foto's, psychologische attesten betreffende verzoekers zoon T. dd. 22 mei 2017 en 20 februari 2017, briefwisseling tussen verzoekers vorige raadsman en een sociaal assistent en een uittreksel uit *"Common Country Analysis 2016, Leave No One Behind: A Perspective on Vulnerability, and Structural Disadvantage in Palestine"* van United Nations Country Team Occupied Palestinian Territory.

Bij faxbericht van 21 november 2017 laat verzoeker een psychologisch attest betreffende zijn zoon T. dd. 9 november 2017 geworden.

2.2.2. Op 18 december 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 1 september 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 juni 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het

administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. De Raad merkt vooreerst op dat het onontbeerlijk is om extra voorzichtigheid aan de dag te leggen bij het beoordelen van een situatie van ernstige onveiligheid zoals bedoeld in de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Na de lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker eensluidende en coherente verklaringen heeft afgelegd over de kernelementen van zijn vluchtrelaas en dat deze verklaringen kaderen in de objectieve gegevens van de situatie in de Gazastrook, zoals blijkt uit de door hem bijgebrachte informatie. De overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn naar mening van de Raad geenszins doorslaggevend om de geloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven volledig te ondermijnen. Dat verzoeker geen details kan verschaffen over de functie van zijn verre neef M.A. bij Hamas, dat hij niet kan toelichten op welke wijze M.A. precies bemiddelde bij zijn vrijlatingen en dat verzoeker na zijn tweede vrijlating nog een aantal maanden afwisselend bij zijn zussen en M.A. verbleef volstaat naar het oordeel van de Raad allerminst om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de twee arrestaties door Hamas en bijgevolg evenmin aan de incidenten die hieruit volgens verzoeker voortvloeiden, *i.c.* dreig telefoons van onbekenden, zijn auto werd in brand gestoken, zijn broer H. werd beschoten op het balkon toen hij stond te roken en zijn broer H. zou tot op heden door Hamas worden vastgehouden. Niettegenstaande ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde convocaties en het attest betreffende de vasthouding van zijn broer H. vermits het ten zeerste onwaarschijnlijk moet worden geacht dat Hamas documenten zou afleveren met het logo en/of de hoofding van de Palestijnse Autoriteit, is de Raad dan ook van oordeel dat *in casu* een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is. Dit klemt des te meer daar noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van verzoekers relaas enige objectieve informatie heeft betrokken over de houding van Hamas ten overstaan van vermeende collaborateurs en over het risico dat voormalige werknemers van de Palestijnse Autoriteit lopen om van collaboratie te worden beschuldigd.

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 30 januari 2017 en COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA*" van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de

informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “kruitvat” waar twee miljoen Palestijnen “gevangen zijn in een humanitaire tragedie”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde “humanitaire gevallen” de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza*” van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde rapport “*Gaza Ten Years later*” van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: “*Despite the Israeli unilateral disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some ‘dual use’ item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled*

from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas's control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...) (vrije vertaling: Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal raketten vanuit Gaza naar Israël afgevuurd. Met de oprichting van de voorlopige 'Gaza Reconstruction Mechanism', werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007 export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...)).

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS